

Oláh András

amiről hallgatni kell

másnapos kerítések támaszkodnak
a hajnali derengéshez
a hó elolvad s alatta fölsejlenek
az árulkodó keréknyomok
fogyok maradunk a bokrok ágain
s bár fölöttünk az égbolt is kormosabb
tekintetedből még visszahunyorog a nap
magunknak fájunk –
így némítja el gyáva hiányunk
titkolva titkolt érveinket...

visszhang

széthajtogatva a semmit
a felhőket kisimítva
önnön héttornyodba zárva
visongsz valahol a parton
zsarol a közömbös homok
s egy távoli elmosódott arc...
barátságtalanul szisszen a szó
visszhanggá zsongul a távol
lábak a porban csupasz női lábak
színek fehérlelek sivatagi szélben
s éget a kérdés: *vajon Krisztus
ott fõnn álmodik-e rólad...*